

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **KABEKO ODBYT, s.r.o.**, se sídlem Zruč 465, Zruč-Senec, zastoupená JUDr. Zdeňkem Hrabou, advokátem se sídlem Kamlerova 795, Říčany u Prahy, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 27. 9. 2007, č. j. 30677/2007-10000, ve věci zařazení do programu pro zakládání skupin výrobců, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2009, č. j. 7 Ca 295/2007 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadla v záhlaví označený pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 27. 9. 2007, č. j. 30677/2007-10000; tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 11. 6. 2007, č. j. 22721/2007-14130, kterým bylo změněno rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 5. 12. 2006, č. j. SZIF/2006/0460226, a to tak, že žádost stěžovatelky o zařazení do programu Zakládání skupin výrobců podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb. se zamítá; současně bylo určeno, že účinky tohoto rozhodnutí nastávají ke dni právní moci citovaného rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu přezkoumávaného podle § 98 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, tj. v rámci zkráceného přezkumného řízení.

Napadeným rozsudkem městský soud shledal žalobu podanou proti shora citovanému rozhodnutí ministra zemědělství jako nedůvodnou a zamítl ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Městský soud vycházel z ustanovení § 3 písm. c) a d) a § 4 odst. 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti, a čl. 33d odst. 1 a 2 Nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 ze dne 17. května 1999 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF) a o změně a zrušení některých nařízení, a na jejich základě se ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatelku nelze do programu pro zakládání skupin výrobců zařadit, neboť se jedná o obchodní společnost s jedním společníkem. Zařazení do daného programu, jakož i následné poskytnutí podpory (dotace), je totiž možné pouze v případě více subjektů, které se sdruží za účelem společného odbytu příslušné zemědělské komodity a společně založí obchodní společnost nebo družstvo.

Podle městského soudu není možné stěžovatele jako obchodní společnost s jedním společníkem podřadit pod pojem skupiny výrobců, která byla zjevně zamýšlena jako vícečlenná obchodní společnost, neboť citované nařízení vlády výslovně stanoví, že předmětem činnosti takové společnosti má být zajištění společného odbytu zemědělské komodity. Výše uvedené Nařízení Rady (ES) pak toto jen potvrzuje, když hovoří o seskupení producentů, která mají mj. za cíl společné uvádění zboží na trh. Z těchto důvodů není možné akceptovat stěžovatelkou předloženou zakladatelskou listinu, když nařízení vlády č. 655/2004 Sb. výslovně požaduje jako součást žádosti o zařazení do programu společenskou smlouvu nebo stanovy skupiny výrobců. Pokud by cílem citovaného nařízení vlády bylo připustit mj. též jednočlenné společnosti do programu, nebylo by důvodu neuvést v § 4 odst. 2 písm. c) též zakladatelskou listinu, jež nahrazuje společenskou smlouvu, je-li připuštěno, aby společnost založil jediný zakladatel [viz § 57 odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů]. Za dané situace proto nelze vykládat pojem „společenské smlouvy“ extenzivním způsobem, tedy tak, že zahrnuje i pojem „zakladatelské listiny.“ V tomto směru městský soud dále uvedl, že jako rozhodující je fakt, že jeden producent skupinu producentů tvořit nemůže a pojmově je také vyloučeno společné uvádění zboží na trh pouze jedním producentem. Založením obchodní společnosti získává skupina producentů právní subjektivitu, obchodní společnost je tedy formou, jakou tato skupina jedná navenek, titulem pro poskytnutí podpory je přitom existence skupiny výrobců, kteří založili obchodní společnost, nikoliv obchodní společnost jako taková, tedy útvar vzniklý na základě zákona. Odvozovat zařazení do daného programu a následné poskytnutí podpory pouze z definice obchodní společnosti, tedy z právní formy skupiny producentů, aniž by skutečně tato obchodní společnost byla více producenty založena, nelze.

Městský soud proto v daném případě neshledal rozhodnutí žalovaného ani prvostupňového správního orgánu nezákonným s tím, že je zřejmé, že jednočlenné společnosti nemohou plnit účel a cíle výše uvedených právních předpisů směřujících

k vytvoření podmínek pro skupiny zemědělských prvovýrobců, aby byli konkurenceschopní v podmínkách jednotného trhu. Tuto skutečnost považoval za natolik zásadní, že ji nemohou zvrátit ani argumenty stěžovatelky týkající se dobré víry či tvrzené alternativní podmínky pro zařazení skupiny výrobců do programu dle Horizontálního plánu rozvoje venkova ČR pro období 2004 - 2006. V něm jsou definovány podmínky pro uznání skupin výrobců (podmínky poskytnutí dotace), kdy jednou z podmínek je, že skupina výrobců musí splňovat podmínku minimálního ročního obratu 100 000 EUR nebo 5 členů. Stále se však jedná o skupinu výrobců (a to takovou, která dosahuje minimálního ročního obratu 100 000 EUR – zde postačí dvoučlenná skupina nebo tu, která takového obratu nedosahuje, avšak má minimálně 5 členů), nikoliv o výrobce jednoho.

V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že rozsudek městského soudu napadá z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právních otázek při výkladu nařízení vlády č. 655/2004 Sb., tj. z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V návaznosti na závěry městského soudu stěžovatelka uvedla, že cílem podpory je podpořit adaptaci výroby a produkty členů skupiny na požadavky trhu, přičemž „skupinu“ definuje vnitrostátní právo podle potřeb národního trhu. Odkazuje přitom na čl. 33d odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1257/1999, jenž stanoví, že: „Podpora je poskytována pouze seskupením producentů, která jsou úředně uznána příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva nebo práva Evropských společenství.“ Z toho je dle stěžovatelky zřejmý záměr Rady (ES) umožnit novým členským státům, aby si stanovily podmínky pro uznání seskupení producentů, přičemž vláda České republiky tak učinila ve svém nařízení č. 655/2004 Sb. V něm vymezuje „seskupení producentů“ pojmově jako „skupinu výrobců“ v ustanovení § 2 písm. c), když stanoví, že: „skupinou výrobců se rozumí obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytů příslušné zemědělské komodity.“ Dle stěžovatele však toto znění neposkytuje podporu pro závěr městského soudu o minimálně dvoučlenné skupině výrobců. Tento závěr nemá oporu v žádném z platných právních předpisů ani v Horizontálním plánu rozvoje venkova, který odsouhlasila Evropská komise a který definuje, že skupina výrobců je obchodní společnost založená za účelem zajištění společného odbytů zemědělských komodit, které je zapsána do obchodního rejstříku mezi datem přistoupení a koncem programového období (1. 5. 2004 až 31. 12. 2006), má minimální roční obrat 100 000 EUR anebo má pět členů. Žádná podmínka ohledně minimálně dvoučlenné skupiny výrobců zde totiž uvedena není.

Z výše uvedeného je tedy dle stěžovatelky patrné, že přímo aplikovatelný předpis práva ES umožňuje, aby vznikaly skupiny producentů, které jsou založené podle národního práva. Počet členů skupiny producentů však Evropská komise nestanoví, akceptovatelný je tedy jakýkoli zákonem umožněný počet členů skupiny počínaje členem jedním. V této souvislosti stěžovatelka opakovaně poukázala na znění § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., které definuje skupinu výrobců s odkazem na § 56 a § 221 obchodního zákoníku a tímto jasně bez jakýchkoli pochybností definuje obchodní společnost bez jakéhokoli omezení počtu společníků. Dle jejího názoru nelze vycházet z tvrzení žalovaného, že legislativní zkratka „skupina výrobců“ je zavedena v § 1 nařízení

vlády č. 655/2004 Sb. s tím, že v § 2 písm. c) je pak určena pouze právní forma, kterou skupina výrobců může mít, z čehož žalovaný dovozuje, že skupinou výrobců nemůže být obchodní společnost založená jedním společníkem, neboť ta nemůže naplnit definiční vymezení skupiny výrobců, jak je obsaženo právě v § 1 citovaného nařízení vlády. S touto argumentací se v zásadě ztotožnil i městský soud v napadeném rozsudku, a to s poukazem na § 57 odst. 3 obchodního zákoníku. Dle stěžovatelky však pominul skutečnost, že předmětné nařízení vlády sice v citovaném ustanovení skutečně hovoří pouze o společenské smlouvě, ale odkazuje na ustanovení obchodního zákoníku, které vedle společenské smlouvy upravuje i zakladatelskou listinu, která nahrazuje společenskou smlouvu. V daném případě se tudíž nejedná o extenzivní výklad, jak dovozuje městský soud, ale o výklad zcela v mezích platné právní úpravy, a to prostřednictvím poznámky pod čarou č. 6, která výslovně odkazuje na § 57 obchodního zákoníku.

Pokud by platil závěr, že se musí jednat minimálně o dvoučlennou společnost, potom by žádné odbytové organizaci nemohly být dotace dle nařízení vlády č. 655/2004 Sb. přiznány, neboť se stále jedná o jeden subjekt a nikoliv o více subjektů, neboť dotace se poskytuje společnosti jako takové a nikoliv jejím společníkům.

Ze všech shora uvedených důvodů proto stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k předložené kasační stížnosti uvedl, že neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by nebyly vzneseny a vyvráceny. V souladu s nařízením Rady (ES) č. 1257/1999 nelze akceptovat společnost, která ze samotné její povahy nemůže plnit účel podle tohoto nařízení, a tedy ani účel podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb., které v § 1 skupinu výrobců výslovně definuje jako skupinu zajišťující společný odbyt zemědělské komodity. Závěrem žalovaný poukázal, že na podporu svých tvrzení doložil i právní úpravu v nových členských státech EU, pro které je tato právní úprava určena, z níž naprosto jednoznačně vyplývá „obsahová shoda“ s jeho právním názorem a rozsudkem městského soudu, který v této věci (vůči jiným jednočlenným subjektům) vydal několik dalších rozsudků, přičemž vždy podané žaloby zamítl. Proto navrhl, aby byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta.

V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka zopakovala, že při výše uvedené argumentaci by na dotace nedosáhly ani společnosti založené více společníky, neboť se stále jedná o jeden subjekt, kterému se dotace poskytuje, což by bylo v rozporu se zásadou rovnosti subjektů v právních vztazích. Současně upozornila, že obdržela rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2009, č. j. 8 Ca 396/2007 - 40, který se týká rovněž jednočlenného subjektu a který napadené rozhodnutí ministra zemědělství zrušil, neboť se nevypořádal s námitkou týkající se definice skupiny výrobců dle Horizontálního plánu rozvoje venkova na období 2004 – 2006, která obsahuje výše zmíněnou alternativní podmínku pro zařazení skupiny výrobců do programu zakládání skupin výrobců.

V návaznosti na repliku stěžovatelky žalovaný předložil výčet a kopie všech dosud známých rozsudků Městského soudu v Praze (celkem 9), z nichž dle jeho názoru vyplývá jednoznačný závěr o zákonnosti rozhodnutí Ministerstva zemědělství, potažmo ministra zemědělství. Současně doložil nové rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 10. 12. 2009, č. j. 34342/2009-10000, kterým bylo reagováno na stěžovatelkou zmíněný zrušující rozsudek městského soudu a kterým byl nedostatek v podobě nevypořádání se s jednou z námitek odstraněn.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podstatou sporu je odpověď na otázku, zda je možné zařadit do programu pro zakládání skupin výrobců i jednočlennou obchodní společnost. Předmětnou otázkou se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 87/2009 - 72, dostupném na www.nssoud.cz, ve kterém vycházel jednak z tezí, jež vedly k přijetí nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti, a dále pak z textu samotného vládního nařízení.

Podkladem pro vydání aplikovaného nařízení vlády je nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 ze dne 17. května 1999 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF) a o změně a zrušení některých nařízení. Jeho kapitola IXa (Zvláštní opatření pro nové členské státy) a podkapitola I (Dodatečná podpora pro všechny nové členské státy) v článku 33d nazvaném Seskupení producentů výslovně uvádí, že 1. Je poskytována paušální podpora na usnadnění zřízení a správního provozu seskupení producentů, která mají za cíl: a) přizpůsobit produkci a výstup producentů, kteří jsou členy těchto seskupení, požadavkům trhu; b) společně uvádět zboží na trh, včetně přípravy k prodeji, centralizaci prodeje a dodávky velkoobchodníkům a c) stanovit společná pravidla pro informace o produkci se zvláštním ohledem na sklizeň a dostupnost. 2. Podpora je poskytována pouze seskupením producentů, která jsou úředně uznána příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva nebo práva Společenství.

Součástí nařízení Rady jsou pak i podrobné podmínky pro poskytování podpory, délky jejího poskytování, jakož i procentuální vyjádření poměru poskytované podpory v jednotlivých letech. Tato část však již není pro souzenou věc podstatná. Podstatný pro posuzovanou věc je shora citovaný čl. 33d, který určuje cíl této právní úpravy, a též z něho vychází a na něho odkazuje vládní nařízení č. 655/2004 Sb.

Předně je nutno zdůraznit, že hlavním cílem tohoto „dotačního“ programu (jehož konkrétní náplň i postupy jak správních orgánů, tak i žadatelů jsou vyjádřeny v nařízení vlády č. 655/2004 Sb.) je podpora zemědělců v podmínkách společného evropského trhu, a to cestou vytváření společných skupin, a tím zvýšení konkurenceschopnosti. Záměrem je rovněž poskytnout podporu pouze u vymezených komodit. Garantem tohoto programu je Státní zemědělský intervenční fond.

Předmětem úpravy vládního nařízení jsou dle jeho § 1 v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropských společenství podmínky pro zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělské komodity (dále jen „skupina výrobců“), do programu pro zakládání skupin výrobců (dále jen „program“) a podmínky pro poskytnutí dotace skupině výrobců k podpoře jejich činnosti (dále jen „dotace“).

Již v tomto úvodním ustanovení užitá právní norma mimo jiné vymezuje v podstatě dvě fáze, jimiž je vlastní poskytnutí dotace ovládáno. Prvou fází je zařazení žadatele do programu pro zakládání skupin výrobců (dále jen „program“) k jeho žádosti (po splnění požadovaných podmínek); druhou fází, navazující na předchozí, je pak vlastní poskytnutí dotace, rovněž k žádosti žadatele.

Jaké osoby lze podřadit pod pojem „skupina výrobců“, uvádí § 2 písm. c) vládního nařízení; jsou jimi obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity. Podstatné pro věc v tomto ohledu tedy je, že se musí jednat o skupinu výrobců, jimiž jsou obchodní společnost a nebo družstvo a současně musí být splněna podmínka, že jejich předmětem činnosti je zajištění společného odbytu určité zemědělské komodity. Má-li být předmětem činnosti takové právnické osoby zajištění společného odbytu zemědělské komodity, pak jeden člen nemůže tento předmět činnosti zabezpečit. Bylo by zřejmým protimluvem, aby předmětem činnosti jednočlenné společnosti byl společný odbyt zemědělské komodity. Již z pouhého významu slova „společný“ (kolektivní, hromadný) lze logickou úvahou vyložit, že se musí jednat o činnost či postup ve shodě.

Tento – pro posuzovanou věc klíčový – závěr znamená, že pro zařazení žadatele do programu musí být splněna mimo jiné i podmínka společného postupu více subjektů zajišťujících společný odbyt určené zemědělské komodity.

Stěžovatelka jako jednočlenná obchodní společnost stanovenou podmínku nesplnila a Státní zemědělský intervenční fond, který o její žádosti ze dne 26. 9. 2006, registračního čísla 06/H05/000/000323, rozhodoval, tak nevzal v úvahu absenci jednoho z rozhodujících pojmových znaků nutných pro zařazení určitého subjektu do programu zakládání skupin výrobců. Právě pro tuto absenci pak přikročil žalovaný k přezkoumání rozhodnutí o zařazení stěžovatelky do uvedeného programu a k následnému zamítnutí její žádosti. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry rozhodujících správních orgánů a uzavírá, že městský soud zcela správně a v souladu s platnou právní úpravou i související judikaturou podanou žalobu zamítl.

Na tomto závěru nic nemění ani stěžovatelem opakovaně avizovaný odkaz na ustanovení obchodního zákoníku obsažený v nařízení vlády č. 655/2004 Sb.

v poznámce pod čarou a s tím související argumentace, že společenskou smlouvu může nahradit zakladatelská listina. Poznámka pod čarou má pouze pomocný význam, který v daném případě není podstatný. Ostatně jak již opakovaně judikoval Ústavní soud, poznámky pod čarou či vysvětlivky nejsou normativní, přesněji závaznou součástí pravidla chování. Proto stejně jako jiné části právního předpisu, jejichž posláním je zlepšit přehlednost předpisu a orientaci v právním řádu (nadpis právního předpisu, označení částí, hlav, dílů, oddílů, paragrafů), jsou pouhou legislativní pomůckou, která nemůže být závazným pravidlem pro výklad právního předpisu a stanovení pravidel chování; srov. zejm. náleze ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98, publikovaný pod č. 173, sv. 16, str. 259 Sb. n. u. US, jakož i další – např. náleze ze dne 22. 10. 1996, sp. zn. III. ÚS 277/96, či náleze ze dne 13. 10. 1999, sp. zn. I. ÚS 119/98, vše dostupné z <http://nalus.usoud.cz>.

K poznámce pod čarou lze tedy přihlídnout jen jako k možnému interpretačnímu záměru, kterým zákonodárce ve smyslu daného právního předpisu (e ratione legis) poukazuje na souvislost s dalším předpisem. V daném případě však byl stěžovatelem namítaný interpretační záměr vyloučen s ohledem na normativní text citovaného nařízení vlády a jednoznačně identifikovatelné cíle „dotačního“ programu [dle nařízení Rady (ES) č. 1257/1999], ze kterých vychází a které směřují k podpoře zemědělců v podmínkách společného evropského trhu, a to cestou vytváření společných skupin (za účelem zvýšení konkurenceschopnosti). Stěžovatelka by proto, aby byla „skupinou“, musela být „vícečlenným subjektem“; jediné tak by bylo možné její zařazení do předmětného „dotačního“ programu. Z hlediska jeho naplnění je totiž rozhodná existence více (minimálně dvou) subjektů zajišťujících společný odbyt zemědělské suroviny a jejich současné sdružení do obchodní společnosti (či družstva).

V tomto ohledu se tedy stěžovatelka mýlí, pokud tvrdí, že by žádné odbytové organizaci nemohly být dotace dle nařízení vlády č. 655/2004 Sb. přiznány s tím, že se stále jedná o jeden subjekt a nikoliv o více subjektů, neboť dotace se poskytuje společnosti jako takové a nikoliv jejím společníkům. Jak již bylo řečeno, určující pro zařazení do daného programu a následné poskytnutí dotace je společný postup více subjektů sdružených pod obchodní společnost (či družstvo), nikoli obchodní společnost jako taková a formálně-právně vnímaná tak, jak tvrdí stěžovatelka.

K odkazům stěžovatelky i žalovaného na judikaturu městského soudu lze uvést, že v nyní projednávané věci vycházel devátý senát Nejvyššího správního soudu ze závěrů, ke kterým dospěl první senát tohoto soudu v rozhodnutí ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 87/2009 - 72, neboť neshledal žádný racionální důvod, pro který by bylo třeba se od těchto závěrů odklonit.

Stěžovatelkou uplatňovaná (a z různých úhlů pohledu argumentovaná) konstrukce, umožňující zařadit do dotačního programu i jednočlenný subjekt (výrobce), nemůže za dané právní úpravy, jež předpokládá „součinnost“ vícečlenné skupiny subjektů (výrobců), obstát; tím by byla popřena samotná podstata, smysl a cíl daného „dotačního“ programu. Kasační stížnost proto byla shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji podle ustanovení § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu